

De stormramp aan de Vlaamse Kust
op 31 januari - 1 februari 1953

Een getuigenis van iemand die er bij is geweest

ir. R. Simoen
Ere-Inspecteur-Generaal
Ministerie van Openbare Werken
Dienst der Kust. Oostende

Reeds op het middaguur op zaterdag 31 januari 1953 had ik berichten opgevangen over een wellicht zware storm die zich op de Noordzee ontketende. Het was dan ook wel normaal dat, werkende (Dienst der Kust) en wonende (Oostende) aan de kust, mijn nieuwsgierigheid mij naar de zeedijkpromenade had gelokt om er het schouwspel van de storm bij hoogwaterstand (tussen 13.00 en 14.00 uur) gade te slaan. Toen reeds overtopte heel wat golfwater de zeedijkkruin, evenwel zonder er echt een gevaartoeestand te creëren.

De hieropvolgende nacht werd evenwel katastrofaal voor Oostende. De hoogwaterstand reikte even na middernacht (1.00 à 2.00 uur op zondag 1 februari 1953) tot een ongekend niveau. De hoge stormgolven rolden aanhoudend over de kruin van de zeewering alover de promenade de laaggelegen stad binnen. Via de havengeul en de getijdokken vloeiden er ook massa's zeewater over de oevers en de kaden de laaggelegen stadskwartieren binnen.

Terloops wil ik aanstippen dat ik ook persoonlijk door dit onheil was getroffen: de kelder van mijn woonplaats was gevuld met zeewater met als gevolg dat ik geen beschikking meer had over licht, verwarming, radio of telefoon.

Gezien het kantoorgebouw van mijn dienst (Dienst der Kust) ook in de overstroomde zone lag en derhalve onbereikbaar was, heb ik alsdan in de vroege morgen besloten mij te begeven naar het stadhuis dat wel bereikbaar was. Aldaar heb ik kunnen inlichtingen inwinnen nopens de werkelijke stand van zaken. Na overleg met mijn directeur en collega's werd een taakverdeling ingesteld. Wegens de enorme verwoestingen aangericht aan de zeeweringen op de oostkust (Heist, Knokke, Het Zoute, het Zwin) kreeg ik als taak aldaar aanstonds de toestand er in handen te gaan nemen. De verwoestingen waren er immers dermate erg dat voorlopige beveiligingswerken er onmiddellijk nodig waren. Ik kreeg hierbij de hulp van het leger en van een reeks opgeëiste aannemersfirma's.

Reeds in de namiddag op 1 februari 1953 nam ik mijn intrek in Knokke voor een zestal weken. Met de zeer gewaardeerde medewerking van de heer burgemeester van Knokke, wijlen Graaf Léon Lippens, kreeg ik beschikking over enkele kantoren in het stadhuis. Aldaar heb ik mijn hoofdkwartier ingericht. Iedere dag rond 17.00 uur ging er een briefing door met de legerleiding en de aannemers om de stand van zaken te

evalueren en het programma op te stellen voor de volgende 24 uur (dag en nacht). Voor meer permanent overleg en observatie van het verloop van de beveiligingswerken kon ik ook beschikken over een kantoor in een villa op de zeedijk in het Zoute.

Tijdens de uitvoering van de ^{*}voorlopige beveiligingswerken werd ook aanstonds aandacht gewijd aan de ^{*}definitieve herstelling. Hiertoe werd een type-plan van nieuwe zeewering opgemaakt en werd een openbare oproep gelanceerd voor een prijsofferte. Reeds op 1 maart 1953, een maand na ~~de~~ stormorkaan, werd aan circa 20 aannemers-firma's de toewijzing gedaan voor het herbouwen van een vak verwoeste zeewering elk van circa 200 m lengte.

De verplichte voltooiingsdatum van elke opdracht was 30 juni 1953 dit om zo goed als mogelijk de toeristische activiteit vanaf 1 juli veilig te stellen.

Het vermelde type-plan voor de definitieve herbouw van de verwoeste zeeweringen werd waar mogelijk aangepast aan de plaatselijke omstandigheden. Aldus kon er in Knokke-Zoute een verhoogde stormmuur gebouwd worden op de achterrand van de promenade in de zone gelegen tussen de Appelzakstraat en het Zwin. Aldaar werd de zeedijkglooiing en de promenade ook met circa 200 m verlengd in oostelijke richting.

- ° Een ernstig gevaarpunt was ook ontstaan wegens de breuk in de ringdijk (de Internationale Dijk) rond de Zwinschorre. Het is via die breuk dat het toen nog bestaande klein vliegveld in Knokke Zoute werd overspoeld. Het is met behulp van legermaterieel dat die breuk vlug kon gedicht worden.
- ° Speciaal dient nog melding gemaakt te worden van de zware golfovertopping over de zeedijk in de zone gelegen tussen de toenmalige uitwateringssluizen van Heist en de villabebouwing van Heist. De zeewering zelf was er weinig beschadigd, doch de golfovertopping was er zo erg (zoals in Oostende) dat de er achtergelegen Kustbaan met trambaan werd doorgespoeld en de achtergelegen polder tot tegen de spoorwegdijk van de spoorlijn Zeebrugge-Heist-Knokke (gelegen circa 600 m achter de Kust) werd overspoeld. Het is de voormelde spoorwegdijk die een diepere landwaartse overspoeling van de polder heeft belet.

Volledigheidshalve dient nog vermeld te worden dat benevens de verwoesting aan de zeeweringen op de oostkust, er ook elders langs de Vlaamse kust op tal van plaatsen zware schade was aangericht, zoals blijkt uit het hierna volgend overzicht:

- de zeewering tussen Zeebrugge en Heist-Sluizen (thans geïncorporeerd in de uitgebreide Haven van Zeebrugge) was zwaar beschadigd.
- op de Leopold II-dam (Môle) van de haven van Zeebrugge werd de hoge stormmuur (parapet) vooral ~~aan het zeeëinde~~ zwaar beschadigd en op vele plaatsen volledig weggerukt.

- de zeekering rond de Rotonde te Wenduine was verwoest over de westelijke helft.
- de strandtoegangen in de zone Klemskerke-Bredene waren weggespoeld.
- de zeedijk te Oostende t.h.v. het hotel Osborn was zwaar beschadigd. Ook aan de promenade en aan de Capucijnenhelling die aldaar tot de promenade toegang geeft, waren diepe uitspoelingen aangericht die de fundering van de hotels bedreigden.
- er was ook op meerdere plaatsen schade aan de zeekeringen te Raversijde, Middelkerke, Westende.
- de IJzerdijk op de oostelijke oever was doorgeslagen met als gevolg de overstroming van de uitgestrekte landbouwzone te Lombardsijde.

In alle bovengemelde zones werd de schadeherstelling ook met spoed aangevangen en zo goed als mogelijk voltooid vóór 30 juni 1953.

* *
*

In hoever was het voorkomen van een dergelijk zwaar orkaan als dat van 1 februari 1953 een verrassing?

Als toen nog jong ingenieur met een paar jaar dienst bij de Dienst der Kust was ik wellicht op dat ogenblik nog onvoldoende gevormd om hierin stelling te nemen. Wel herinner ik mij formeel dat mijn overste en voorganger sinds geruime tijd pogingen had aangewend om de hogere instanties van de onveiligheid van bepaalde kustzones bewust te maken en zich ook had ingespannen om de nodige budgettaire voorzieningen te doen treffen voor de kustverdediging.

Hierbij ging het in hoofdzaak over volgende manifest te zwakke en onveilige zones:

- het zeer laag gelegen strand te Oostende (zone tussen Casino en havengeul) met een totaal onaanvaardbare onveiligheidstoestand ten aanzien van het overstromingsgevaar van de laag gelegen stad met hoge bevolkingsdichtheid.
- de te smalle geërodeerde duingordel te Klemskerke met het gevaar van doorspoeling en overstroming van het achterliggend laag gebied "De Heide".
- de snel voortschrijdende ontzanding van de stranden op de oostkust (Heist-Knokke-Zoute) met als gevolg de zware golfaanvallen tegen de te zwakke zeekeringen.

Tenslotte werd toch einde 1952, net vóór ~~de~~ orkaan van 1 februari 1953, het licht op groen gezet voor de aanpak van één van de voormelde zwakke kustzones, nl. voor de strijd tegen de ontzanding aan de oostkust (Heist-Knokke-Zoute).

Voor mij was de aanpak van dit probleem één der eerste belangrijke opdrachten in mijn loopbaan. Er werd geopteerd voor de uitbouw van een serie strandhoofden als eerste maatregel om de stranderosie te stuiten zonder hiermee echt op een belangrijke zandwinst te rekenen.

Dit programma bestond er in bestaande te lage en te korte strandhoofden, vooral gebouwd tussen de 2 wereldoorlogen, te verhogen en te verlengen. De opzet was de angstwekkende nadering van de laagwaterlijn naar de zeedijk toe te stuiten. Eind 1952 werd dit programma gestart met de uitbouw van de strandhoofden nrs. 10, 12 en 14 te Knokke-Zoute. (Het was in dit werk dat voor de eerste maal bitumen werd aangewend in een strandwerk op de Belgische kust).

Amper enkele maanden nadien brak ~~de~~^{deze} orkaan van 1 februari 1953 los met, zoals reeds vermeld, zware schade langs de volledige Vlaamse kust doch met als meest nefaste gebeurtenissen de dramatische overstroming van Oostende en de verwoestingen aangericht aan de zeeeringen op de oostkust.

* *
*

Welke lessen werden alsdan getrokken uit het zich voordoen van ~~de~~^{deze} orkaan en de aangerichte schade?

Vanzelfsprekend moest in de eerste plaats de aangerichte schade hersteld worden. Bij de herstelling van de schade werd ~~evenwel~~^{weliswaar} de gelegenheid te baat genomen om reeds verbeteringen en versterkingen aan te brengen: zeedijkglooiingen werden sterker gebouwd als voorheen, waar mogelijk met verhoging van de kruin, met toevoeging van een stormmuur. Essentieel was hiermee evenwel niet echt verholpen aan de elementen die de onveiligheidsgraad van bepaalde kustzones bepalen. Hiervoor was meer nodig !!!

Het is bij wijze van voorbeeld dat ik hierna enkele van de belangrijkste ingrepen zal vermelden waarvoor na 1 februari 1953 (helaas soms veel te lang na 1 februari 1953) het licht op groen werd gezet en die er op wijzen dat er tenslotte toch een zekere bewustwording was ontstaan inzake de onveilige toestanden aan de kust. De schok veroorzaakt door de schade aangericht door de storm van 1 februari 1953 die in de schaal van de probabilliteit van voorkomen gerangschikt is met een retourperiode van slechts 250 jaar, en de overtuiging dat nog zwaardere orkanen tot de wereld van de mogelijkheden behoren, heeft wellicht in grote mate tot die bewustwording bijgedragen.

Hierna volgen enkele van de belangrijkste uitgevoerde maatregelen in de loop der jaren na ~~de~~ orkaan van 1 februari 1953:

I. Strand op de oostkust (Heist-sluizen - Heist - Knokke - Het Zoute - Zwin)

Het programma met de uitbouw van een serie strandhoofden, net aangevangen einde 1952 (zie hoger) werd in allerhaast voortgezet.

Er dient aangestipt dat dit programma in feite diende aangezien te worden als een soort "safety first" maatregel om het erosieproces te stuiten en aan de angstwekkende nadering van de laagwaterlijn en de Appelzakkuil naar de zeevering toe een einde te stellen. Met dit programma werd dus een soort stabilisatie van de toestand van het strand beoogd. Er werd hiermee weinig zandwinst of strandverhoging verwacht, vooral niet op het hoog strand. Een geringe natuurlijke zandwinst ($\pm 1.750.000 \text{ m}^3$) werd vastgesteld bij de voltooiing van dit programma in 1959-1960. Die zandwinst werd hoofdzakelijk geboekt op het laag strand tussen de koppen van de verlengde en verhoogde strandhoofden. De beoogde stabilisatie en het zelfs iets terugdringen van de laagwaterlijn werd hiermee bereikt.

Hieraan dient nog toegevoegd te worden dat in 1956-1957 besloten werd het proces van de natuurlijke zandwinst te helpen door een kunstmatige zandvoeding van $1.250.000 \text{ m}^3$ zand afkomstig van een zandwinning gelegen in de polder ten zuiden van de spoorweglijn Heist-Knokke. Hoewel dit zand op het hoog strand voor de zeedijk hydraulisch opgeperst werd, is het na geringe tijd toch ook terechtgekomen op het lage strand alwaar het zich gevoegde heeft bij het zandpakket dat er natuurlijk gewonnen werd.

De reden hiervan was dat het onder de polder gewonnen zand van een te fijne granulometrie was en derhalve zich niet stabiel op het hoog strand kon handhaven.

* *
*

- Voor wat betreft de zone gelegen juist oost van de uitwateringssluizen te Heist was het noodzakelijk een speciale maatregel te treffen. Zoals reeds hoger gemeld werd tijdens ~~de~~ orkaan van 1 februari 1953 aldaar de zeedijk overspoeld (precies zoals in Oostende) met als gevolg dat de achtergelegen Kustbaan met tramspoorbedding werd doorgespoeld en de achtergelegen polder tot tegen de spoorwegdijk (lijn Zeebrugge-Heist-Knokke gelegen op circa 600 m achter de Kust) werd overspoeld. Vanzelfsprekend was de schade en vooral de ellende er niet vergelijkbaar met een overstroming in een stad zoals in Oostende, doch de schade was er toch ook aanzienlijk.

Benevens het herstellen van de doorgespoelde Kustbaan en de tramzate werden er aanstonds (t.t.z. nog in 1953) maatregelen genomen om er de rijweg achter de zeedijk te verhogen en op de achterrand ervan een nog hogere stormmuur aan te brengen waardoor de overtopbaarheid door golven aldaar weliswaar werd verminderd, hoewel de toestand er nog meer ingrijpende maatregelen vergde.

Wegens de te lage ligging van het strand aldaar was de toestand er immers nog te onveilig in die zone juist oost van de haven van Zeebrugge. De diffractie van de golven rondom de Môle (Leopold II-dam) van Zeebrugge en de refractie op de lage zeebodem vóór Heist veroorzaakten er een resulterende golfaanval loodrecht op het strand van Heist. Om er de nodige veiligheidsgraad te bereiken werd naderhand (1956) besloten om op circa 400 m voor de zeedijk een lage stormdam of strekdam te bouwen ongeveer evenwijdig met de zeedijk.

Tussen die strekdam en de zeedijk werd vervolgens in 1968-1970 het strand kunstmatig verhoogd door het hydraulisch oppersen van een pakket zand. Het peil van dit kunstmatig verhoogd strand reikte van circa (+6.50) tegen de zeedijk tot (+1.00) achter de kruin van de lage strekdam. Dit werd dus een hoog en veilig strand met flauwe helling (circa 1,4%) dat aan de laagwaterlijn door de strekdam bijkomend beveiligd werd. Die strekdam vervulde immers de rol van "voorbreker" van de golven vooraleer ze het strand konden aanvallen. (digue basse de préférence)¹

* *
*

Volledig

Veiligheidshalve dient hieraan toegevoegd te worden dat op de oostkust (Heist-Knokke-Zoute) in de jaren 1977-1978 tenslotte een veiligheidstoestand werd gecreëerd die als quasi perfect mag worden beschouwd.

Dit is gebeurd gelijktijdig met de zeewaartse uitbouw van de haven van Zeebrugge. Er werd toen overgegaan tot een gigantische strandsuppletie tussen de nieuwe oostelijke dam te Zeebrugge en het Zwin. Een volume van 10 miljoen m³ zand, gewonnen in de te verdiepen vaargeul Scheur-West, werd hydraulisch opgeperst over circa 9 km kustlengte. Het aangewende zand was van een zeer geschikte kwaliteit voor die strandsuppletie, nl. met een granulometrie die voldoende grof is (grover dan het normale strandzand) om een behoorlijke stabiliteit van het strand te verzekeren. Dit strand zorgt thans voor de demping van de zwaarste stormgolven die er de zeedijk niet meer kunnen bereiken. Dat een dergelijk strand, benevens de veiligheid, meteen ook de toeristische stranduitbating rijkelijk dient, hoeft vanzelfsprekend geen betoog.

* *
*

¹ Die strandzone gelegen tussen de voormalige uitwateringssluizen van Heist en de nieuwe oostelijke havendam van de uitgebreide haven van Zeebrugge is sinds 1976 gelegen in de havenzone en is derhalve geen strand meer.

- De Internationale Dijk rond de Zwinschorre

Zoals hoger vermeld was door het orkaan van 1 februari 1953 de Internationale Dijk rond het Zwin ook op een plaats doorgespoeld, gelukkig zonder al te erge gevolgen. Ergere doorspoelingen, vooral aan de zuidkant, zonder er ook diepe landwaartse overspoeling van de achtergelegen lage polders tot gevolg hebben gehad. Op grond van de intussen in Nederland goedgekeurde "Deltawet" werd tussen Nederland en België overleg gepleegd om de Internationale Dijk rond het Zwin zowel op Nederlands als op Belgisch gebied op veilige hoogte te brengen en te versterken.

Een gezamenlijke aanbesteding werd hiertoe uitgeschreven met kostenverdeling tussen beide naties. De werken werden uitgevoerd in 1958-1959.

* *

duinerosie is ook schade!

*↳ zie er gegevens te vinden op hoeveelheid
duinerosie door de storm van 1953*

II. Geërodeerde duingordel en strand te Bredene-Klemskerke-De Haan

*(vgl. van
strandzand
topografie
hoek?)*

Als eerste maatregel na de storm van 1 februari 1953 werd aanstonds op het strand Bredene-Klemskerke een serie korte strandhoofden gebouwd met het oog op het winnen van zand op het hoog strand voor de duinvoet. De hierdoor bekomen versterking van de duingordel bleek echter onvoldoende. Het begeven van de duingordel aldaar had immers de overspoeling van het lage gebied "De Heide" kunnen voor gevolg hebben.

Daarom werd besloten rondom de lage "Zandpanne" en de golf van De Haan een gronddam aan te leggen die als een soort wachtdijk in tweede lijn moest fungeren. Hiermee was de veiligheid voor de bewoners van het lage gebied "De Heide" fel verbeterd. Vervolgens werd aldaar in de loop van 1970 een eerste zandsuppletie uitgevoerd op het strand west en oost van de Vosseslag (Klemskerke).

Het zand, deels voortkomend van de uitgraving van het nieuw gebouwde Vuurtorendok in de haven van Oostende, deels gewonnen in zee, werd op het strand opgeperst tussen een roosterwerk van flexibele rubberbuizen gevuld met zand.²

Tenslotte werd onlangs (2000-2001) op die strandzone overgegaan tot een zeer ingrijpende strandsuppletie gepaard met duinregeneratie waardoor aldaar thans een echt afdoend veiligheidsniveau is tot stand gekomen. Hierin werd ook het badstrand van De Haan betrokken waardoor aldaar een einde werd gesteld aan de erge stranderosie die er zich heeft gemanifesteerd in de loop der jaren 1960-1980. Vanzelfsprekend is hierdoor ook, benevens de veiligheid, de toeristische strandexploitatie gediend geworden.

² Dit systeem als proefproject werd niet meer herhaald omdat het niet het verwacht succes heeft opgeleverd.

III. Strand, zeewering en promenade tussen het Casino en de havengeul te Oostende

Na de overstromingsramp van 1 februari 1953 werden tamelijk vlug twee maatregelen genomen.

Op de achterrand van de promenade werd een laag stormmuurtje gebouwd (veel te laag: amper 35 cm hoog) dat moest dienen om te beletten dat het stormwater dat over de promenade vloeit de stad zou kunnen binnenlopen. Die min of meer dunne waterlaag werd opgevangen in een ruime koker die onder de promenade werd gebouwd. Het is via die koker die uitmondt in de zeewering t.h.v. het Klein Strand nabij de havengeul dat het opgevangen water terug naar het strand wordt afgevoerd. Die maatregel heeft bij matige stormen een efficiënte werking.

Vanzelfsprekend wordt echter het hoog opspattend water bij zware golfbreking op de zeewering hiermee niet belet hoog over dit laag muurtje tot tegen bebouwing achter de promenade te klappen en via de toegangshellingen (straten) die tot de promenade toegang geven de lage stad binnen te vloeien.

Een andere maatregel bestond erin de kaden rondom de getijdokken in de haven te verhogen zodat bij uitzonderlijk hoge waterstanden zoals op 1 februari 1953, het water aldaar niet meer de lage stadskwartieren kan binnen vloeien.

Uit bovenstaande blijkt dat essentieel aan het strand- en zeefront tussen Casino en havengeul te Oostende aan het onveiligheidsniveau t.a.v. golfovertopping en overstromingsgevaar weinig of niet werd verholpen. Zelfs de verhoging van het stormmuurtje tot 0,75 m (in 1975) betekende slechts een geringe verbetering van het veiligheidsniveau. Er dient immers voor ogen gehouden te worden dat de storm van 1 februari 1953 in de schaal van de probabilliteit van voorkomen gerangschikt is met een retourperiode van slechts 250 jaar (gemiddelde jaarlijkse overschrijdingskans van 1/250).

Dit is totaal onaanvaardbaar ten aanzien van de aldaar heersende onveilige omstandigheden:

- zeer laag strand waardoor onvoldoende golfremming en -breking op het strand zelf
- lage zeedijkkrui die bezwaarlijk veel kan verhoogd worden wegens de bebouwing
- nauw zeewerend pakket begrepen tussen het strand en de zeedijkglooiing enerzijds en de laag gelegen stad anderzijds
- een dicht bevolkte laaggelegen stad waar een overstroming aanstonds een catastrofale allure aanneemt.

In Nederland worden in vergelijkbare omstandigheden voor primaire waterkeringen veel strengere veiligheidsnormen gehanteerd die bij wet zijn vastgelegd (wet op de waterkering). Er zou aldaar bij vergelijkbare omstandigheden rekening gehouden worden met een storm, gerangschikt in de schaal van de probabilliteit van voorkomen, met een retourperiode van 4000 jaar. In het voorgestelde ontwerp van strandsuppletie en strandverhoging tussen het Casino en het Klein Strand wordt een storm gehanteerd met een probabilliteit als retourperiode van slechts 1000 jaar. Dat kan ongetwijfeld niet bestempeld worden

als een opgeschroefde veiligheidsnorm. En toch maakt het goedkeuringsproces van dit ontwerp-voorstel sinds jaren een lijdensweg door wegens onbegrip van opiniegroepen die geen enkele verantwoordelijkheid kunnen noch moeten dragen.

IV. Benevens de 3 voormelde zones aan onze kust met de hoogste onveiligheid, nl. de oostkust, de zone Bredene-De Haan en Oostende (zone Casino-Klein Strand), dient ook nog gewezen te worden op het feit dat onze Vlaamse kust in haar geheel aan een quasi veralgemeend erosieprobleem lijdt. Dit probleem is trouwens niet beperkt tot onze kust, maar doet zich in feite voor van de zandkusten in Noord-Frankrijk tot aan de Duitse bocht. De aandacht voor de kustverdediging in de loop der jaren na 1 februari 1953 strekte zich derhalve uit over de volledige kust, zij het dan niet steeds met nodige continuïteit wegens jaren van onvoldoende begrotingsvoorzieningen. Onderstaande lijst geeft een (onvolledig) overzicht van werken en programma's reeds uitgevoerd, nog bezig, of nog vatbaar voor latere fasen ter vervollediging. Sommige ervan vinden hun oorsprong in de stormschade van 1 februari 1953 of van latere stormen. Soms worden ze ook gekoppeld aan nieuwe investeringsprogramma's waarbij van de gelegenheid gebruik werd gemaakt om er het veiligheidsniveau te verbeteren. Voor wat speciaal de strandwerken betreft (strandhoofden, strandkribben, zeeduinbeplantingen, enz...) gaat het natuurlijk vooral over het bereiken van een zekere strandverhoging waarbij zowel de veiligheid als de toeristische stranduitbating worden gediend:

- 1) Strand te Koksijde: bouwen van een serie strandkribben om de erosie te stuiten en wat natuurlijke zandwinst te boeken op het hoog strand.
In de toekomst moet aldaar een nog meer ingrijpend programma gerealiseerd worden om de nadelige invloed van de vloedschaar "Het Potje" op de stranderosie te stuiten.
- 2) Strand te Nieuwpoort-Bad: bouwen van een serie strandhoofden waardoor het strand ten westen van de havengeul aanzienlijk is verbeterd.
- 3) Strand te Lombardsijde: bouwen van strandkribben, verstevigen van de duinvoet en uitvoeren van een beperkte zandsuppletie (droge aanvoer van zand) als bescherming van het militair domein en de Vuurtoren.
- 4) Bouwen van een gronddam op de rechteroever van de IJzer als bescherming van de landbouwzone van Lombardsijde die op 1 februari 1953 overspoeld is geworden (cfr. hoger).
- 5) Bij het bouwen van het nieuw jachtdok (Novus Portus) op de rechteroever van de IJzer te Nieuwpoort werden de oevers van het jachtdok en de omliggende terreinen gelegen tussen de IJzer en de Kustbaan op veilige hoogte aangelegd.
- 6) Op de stranden te Westende-Krokodile-Middelkerke-Raversijde-Mariakerke werden heel wat bestaande strandhoofden hergekalibreerd en werden er ook heel wat nieuwe strandhoofden gebouwd. Plaatselijk werden de min of meer geërodeerde badstranden hierdoor verbeterd. Het is de bedoeling om eerlang op het zeer laag strand tussen Middelkerke-Raversijde-Mariakerke een

strandsuppletie uit te voeren (zoals reeds gebeurd in Klemskerke-De Haan en op de oostkust).

7) In Blankenberge werd de voormalige spuikom uitgerust als jachthaven (getijhaven). Rondom de nieuwe jachtkom werd de dijk niet alleen versterkt doch ook op veilige hoogte gebracht. Op 1 februari 1953 was aldaar het water over de spuikomdijk gelopen waardoor in een laaggelegen stadskwartier (omgeving Waterkasteelstraat) een kleine overstroming werd veroorzaakt. Thans zijn er werken bezig om de jachtkom op de westkant uit te breiden waarbij vanzelfsprekend het nieuwe te bouwen gedeelte dijk aan dezelfde veiligheidsvoorwaarden zal beantwoorden.

8) Voor wat betreft de zeedijkvlooiingen langs onze badplaatsen die op 1 februari 1953 niet werden vernield of beschadigd, werden in de loop der jaren op vele plaatsen ook verbeteringswerken uitgevoerd, dikwijls naar aanleiding of ter gelegenheid van beschadigingen die zich hadden voorgedaan bij latere stormen.

* *
*

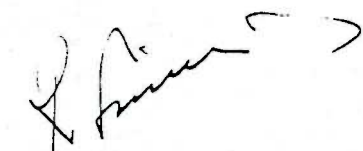
Uit bovenstaand overzicht van maatregelen die langs onze kust sinds 1 februari 1953 reeds werden genomen om er de veiligheid te verbeteren, blijkt dat die taak niet af is. Soms heb ik de indruk dat er hieromtrent een zekere onwetendheid heerst bij de bevolking, een onvoldoende bewustheid in streek en land. Dit schept een sfeer van onverschilligheid die zelfs het nemen van tijdige beslissingen nadelig kan beïnvloeden. Dit geldt in de eerste plaats en bij prioriteit, voor het zwakke punt bij uitstek, nl. de laaggelegen stad Oostende. Hoe ongeloofwaardig het ook moge klinken, het is een feit dat voor de beveiliging van de stad Oostende tegen een nieuwe en mogelijks nog ergere overstroming als op 1 februari 1953, nog steeds niets essentieels werd gedaan, en dit na 50 jaar!

Een halve eeuw!?

* *
*

Als algemeen besluit durf ik aandringen dat de bevoegde instanties vlug en kordaat het gepaste vertrouwen zouden schenken aan onze zeeverende specialisten om hen in de gelegenheid te stellen, bij het bestuderen en opmaken van hun zeeverende projecten, probabiliteiten te hanteren die afgestemd zijn op het bereiken van een afdoend veiligheidsniveau langs onze kust, en dit in een geest van de grootst mogelijke verenigbaarheid enerzijds met onze bloeiende toeristische kust economie en anderzijds met een diep ecologisch respect voor ons prachtig duin- en strandbestand.

Oostende, 24.10.2003

ir. R. Simoen